

İlgin Olut

Nexta

DE
X

Neva

NEVA

Yazan: Ilgın Olut

Yayın hakları: © Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Dünya Aktüel / 2000

Dex'te 1. baskı / Mayıs 2021 / ISBN 978-605-09-8324-1

Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Neva

İlgın Olut

En çok sevmiş olduğum üç kişi için...
Anneme, babama ve ona...

Bu kitap yazılırken edebi bir kaygı güdülmemiştir. Böyle bir kaygının kitabın objektifliğine ve içtenliğine zarar verebileceği düşünülmüştür. Kişilerle ilgili karakter tahlilleri ve olaylar hakkında yorum yapmaktan –haksızlık olabileceği çekinmesiyle– mümkün olduğunca kaçınılmıştır. Bu yüzden bu kitap, klasik anlamda bir roman değildir. Kesinlikle böyle bir iddiası yoktur.

Ancak, şu anda elinizde tuttuğunuz ve benim roman, hikâye, deneme, anı vb. hiçbir kategoriye dahil etmeyerek sadece “kitap” adını verdiğim bu cümleler topluluğu, hiçbir art niyetli eleştiri sözcüğüyle kirlenmeyecek kadar da şeffaftır.

Belirli bir amaç ve hedef için yazıldı ve yazarın –aslında ikimizin de ben olduğunu sandığımız kişinin– elinden çıktığı andaki gibi hiç değişmeden, hiç kimseye araya girmeden doğrudan sana ulaştı.

Aslında bu kitabın yazılmasının iki amacı var; öncelikle bu bir iç döküş ve hesaplaşmadır. Tamamını okuma sabrını gösterebilenlere, bütün içtenlik ve sevgi duygularıyla dağarcıklarına bir yaşam daha kazandırmak arzusuyla yazılmıştır.

İkinci ve asıl önemli amaçsa minnet, vefa ve vicdan borcunu ödeyebilmek için bir genç kızı ölümsüzleştirme gayretidir.

Bu kitap, her anını gerçek olarak yaşayabilmiş bir genç kızın şahsında tüm şefkat kahramanlarına; ruhundaki inceliği koruyabilmiş, sevmeyi bilen bütün kadınlara adanmıştır...

Ilgın Olut

*Kafası karışık okuyucu,
Ben, bu kitabı kendisinin yazdığını sanan kafası karışık yazarın beyninin içindeki hayaletim...*

Sen, bazı insanları tanıyınca seversin, bazılarını tanıdıkça... Bunların arasından öyle birileri çıkar ki, aslında onu çok önceden, çok uzun zamandan beri sevmiş olduğunu sezersin. İşte sana burada böyle bir sevgi hikâyesini anlatacağım.

Az sonra okuyacağın bütün kelimeler topluluğunu aslında ben kaleme aldım...Buna inanmalısın... Aksi halde yazarın bu kitabı yazdığı tek bir anı bile hatırlayamamasını başka nasıl açıklayabilirsin?

O sadece en derin yaraların dışı değil, içe doğru kanadığını, uzun zaman önce 19 yaşındaki bir genç kızdan öğrenmiş biri, o kadar...

Ve o, hâlâ Neva'nın yazarının kendisi olduğunu zannetse de bundan hiçbir zaman emin olamayacak...

Tıpkı her şey bittiğinde senin beyninde de dolaşmaya başladığımdan hiçbir zaman emin olamayacağın gibi...

Az önce ocaktan alınan kahvenin dumanı, çalışma lambasının ışığının vurduğu kâğıdı gölgeyor. Yakın zamanda kurduğu fakat bir türlü oturup da kullanmadığı masasında bir genç adam bu satırları yazmakta. Rüzgârlı bir Ankara gecesi, yağmur dinmiş. Önündeki sigara paketine uzanıyor. Üniversitenin ilk sınıfında başladığı ve on iki yıldır günde yalnızca bir tane içtiği kırmızı beyaz paketli sigara.

Herkes gibi geçmişi, şu anı ve geleceğiyle ilgili umutları var.

I. Bölüm

Bütün mutluluklar birbirine benzer;
Her mutsuzluğunsa kendine özgü bir hikâyesi vardır...

Anna Karenina, Lev Tolstoy

1

İzmir’de bir lise... Son sınıf, fen bölümü dersliği...

18 yaşında, hafif toplu, siyah, dalgalı uzun saçlı, pembe yanakları hemen dikkati çeken bir öğrenci yan sırada oturan iki arkadaşına kulak kabarttı. Kıvırcık sarı saçlı, kıpkırmızı yüz-lü bir genç, yanındaki koca kafalı, kalın gözlüklü arkadaşıyla konuşuyordu.

“Oğlum Dayı, o puroyu şimdi burada iç, sana bin kâğıt.”

“Önce parayı görelim.”

“Ya parayı alır da içmezsen? En iyisi parayı Zeytun’a vere-lim.”

Birkaç dakika içerisinde çikolata kokulu puronun dumanı arka sıraları kapladı. Tahtaya sürekli bir şeyler yazarak ken-dini ders anlatmaya kaptıran öğretmenin fark etmemesi, kafa-sının büyüklüğüyle dikkat çeken öğrencinin başlangıçtaki ür-kekliğinin geçmesine neden olmuştu. Dayı, yanındaki arkada-sına nispet yaparcasına keyifle purosunu tütürüyordu.

Teneffüste kıvırcık sarı saçlı genç, her zamankinden daha fazla kızarmış yüzüyle koşarak, tek başına bahçede dolaşan az önceki konuşmaya kulak kabartan arkadaşının yanına geldi:

“Yahu Domat, nasıl kaptırdık şu bin kâğıdı arkadaş, bu iş bana fena koydu.”

“İyi de Engin, adam hak etti yani parayı. Bütün puroyu içti.”

“Deli bu herif yahu. Üstelik bir de ballı. Yakalanmadı da. Ama dur bakalım. Bu işin rövanşı da var...”

Bir saat sonra. İngilizce dersi...

“Ulan Dayı, yaparsam verecek misin bin kâadı geri?”

“Tamam arkadaş, veriyorum şimdi Zeytun’a parayı. Hadi sen işine bak.”

Engin, birkaç dakika sonra bütün sınıfın şaşkın bakışları arasında kıpkırmızı yuvarlak suratıyla sırtarak tahtaya gitti:

“Hocam şurada ne yazıyor? Okuyamadım da.”

Sınıfın ilk şaşkınlığı yerini kahkaha tufanına bırakmıştı. Gri lise pantolonunun paçaları dizlerinin üzerine sıvalı, yalınayak bir genç, tahtanın önünde duruyordu. Her zaman sakin, kibar tavırlarıyla bilinen kısa kıvılcık saçlı, genç ve güzel İngilizce öğretmeni dehşetle tahtadaki gence bakıyordu.

“Oğlum sen ne yaptın?”

Engin telaşını gizlemeye çalışarak kekeliyordu.

“Önemli değil hocam, siz bana aldırmayın. Burası çok sıcak geldi de. Hem bizim oralarda hep böyle dolaşılır yazın. Derslere de böyle giriliyor valla bizim köyün ortaokulunda...”

Şaşkınlığı biraz geçmiş görünen genç öğretmen, sakince masasından kalkıp müdür muavininin odasına yöneldi. Birkaç dakika sonra yanında kel kafalı muavinle görüldü.

Dayı ve Engin beş gün okuldan uzaklaştırıldılar...

Akşamüstü, okul servisi...

Hafif toplu, pembe yanaklı genç, gün içinde yaşananları düşünüp gülümsüyordu. Son sınıf olmasına rağmen otobüste her zaman en kıdemlilerin tahtı olarak görülen son altılı sırayı tercih etmemişti. Bir süre oturduğu yerden çevresine bakındı. Haftanın son günü olduğu için tüm öğrenciler neşeyle konuşuyorlardı. Gözlerini kapattı ve başını cama dayayarak biraz kestirmeye çalıştı. O sırada kendisine seslenildiğini duyarak irkildi.

“Domat oğlum, kesin kararınızı verdiniz mi, İstanbul’u mu yazıyorsunuz?”

Domat sesin geldiği yöne döndü. Arkadaki gözlüklü, yüzü sivilceli oğlana kısa bir süre baktıktan sonra:

“Evet, Rahmi.”

“Kaç kişi oldunuz? Engin, Dayı, Kuş, sen... Başka var mı?”

“Var. Bizim diğer tayfa var, ama senin samimiyetin olan tıplar değil. Cemo, Tavşan ve birkaç kişi daha. Ama o tayfa hep Boğaziçi diyor. Tıpçı Engin ile ben varız. Zeytun, Ege Tıp istiyor. Kuş da tıp yazacak, ama kararsız; belki İstanbul belki de Ege Tıp.”

Gece bir evin salonu. ÖSYM başvuru formu çevresinde sıkıntıyla düşünen üç kişi...

“Oğlum vazgeç şu İstanbul sevdasından beni dinlersen eğer. Gel ilk Ege Tıp’ı yaz. Sıkıntı çekmezsin, yanımızda olursun bari.”

“Baba, yeni bir İngilizce tıp açıldı, 50 kişi alacaklar, hem eğitim iyi olur hem bakarsın yurtdışı imkânı çıkar ilerde.”

İyi eğitim bahanesini bulduğuna seviniyordu. Aslında 50 kişilik sınıfta insanların kolay kolay sınıfta bırakılmayacağını düşünüyordu. Yeni kurulan bir bölüm olması da oranın ilk göz ağrısı olacaklarını ümit ettiriyordu. Zira hiçbir zaman düzenli ders çalışmadığından, hayalini kurduğu tıp fakültesi aynı zamanda ona çok korkutucu gelirdi. Ezberden nefret eder, sevmediği bir konuya ne kadar uğraşırsa uğraşsın konsantre olamazdı. Bunun yanında, sevdiği, ona heyecan veren derslerde başarılıydı. Bu yüzden lisedeki ders durumu hiçbir zaman istikrarlı olmamıştı.

Şimdi düzensizliği, sıkılganlığı ve istikrarsızlığı yüzünden kimsenin umurunda olmayacağı, kalabalık bir tıp fakültesini bite-tiremeyebileceğinden kaygılanıyor, bu yeni fakültede şansının biraz daha yüksek olabileceğini düşünüyordu. Ve bir de tabii ki İstanbul ve Beyoğlu... Heyhat o rüya!

Hafta başı, okul bahçesi. Çınar ağacının altı...

“Oğlum Kuş, niye caydın yahu İstanbul Tıp’tan?”

“Domat, babam bana o kadar para gönderemez.”

“Yahu saçmalama, baban ziraat fakültesinde profesör.”

“İyi ya, senin profesör maaşından haberin var mı? İki çocuk daha okutuyor adam. Senin baban gibi İzmir’in en çok vergi veren doktoru değil.”

“Yahu Kuş, amma para tantanası yaptın. Aramızda paranın lafı mı olur, bana gelenle ikimiz de idare ederiz.”

“Zaten artık çok geç. Değiştiremem... Sen şimdi beni ne yapar eder vazgeçirirsin diye formu erken teslim ettim.”

“Offff yaa!”

Öğlen teneffüsü, taştan kurulan kalelerde sıkı bir maç sonrası, soyunma odası olarak kullandıkları sınıflarında Domat birkaç arkadaşını daha İstanbul’a gelmeleri konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Kuş biraz sessiz ve mahzun, Domat’ın diğerlerine anlattıklarını dinliyor, etraftaki birkaç kişi hararetli hararetli Gözgül’ün ve Karşıyaka’nın yeni transfer kadrolarını tartışıyor, kız öğrenciler dışarıda erkeklerin giyinmelerini bekliyorlardı. Birazdan başlayacak sınıf öğretmenliği dersinde, yine Domat’ın sınıf başkanlığıyla ilgili oylama yapılacaktı. O sene verilen üçüncü gensoruyu Domat nasıl atlatacağını önceden planlamış olmanın rahatlığıyla İstanbul’u anlatmaya devam ediyordu; “Dünyanın her yerindeki lise öğrencileri...”

Sınıf öğretmenliği dersinden sonraki teneffüste Kuş ve Domat dersliklerin önündeki ağaçlıklı parkta yürüyorlardı. Az önce yapılan sınıf başkanlığı oylaması Domat’ın kıl payı zafereyle sonuçlanmıştı.

“Domat oğlum bu sefer zor yırttın. Şu üç inek kızın oylarını da kaybettin.”

“Merak etme ben konuştum onlarla, Ceri hıyarı kızları zorlamış. Bir daha oyları bizim.”

“Tamam arkadaş, yalnız artık sınıf başkanının resmi asılır diyerek astığın şu salatalık gibi fotoğrafını indir. Tepki aldı bak.”

“Bu demokratik uyarımı tebrik ediyorum Kuş. Yalnızca bir

hatırlatma, diğer köşede onur kurulu başkanı olarak senin de fotoğrafın asılı. Yahu Kuş, sen de onur kurulu başkanı oldun ya!”

İki arkadaş kahkahalar atarak kolları birbirlerinin omuzlarında, sınıflara doğru yöneldiler, ilk gençliğin tadını ve kâbus gibi geçen son iki yılın acısını çıkararak.

Lise 2. sınıf, tarih dersi, sözlü sınav..

Yüzü heyecandan daha da kızarmış hafif toplu bir öğrenci, sırasında ayakta duruyordu. Bu olur olmaz yüz kızarmaları yüzünden orta ikide Domat lakabı takılmıştı ona. İlk başlarda hiç hazmedemedi, günlerce ağladı, önüne gelenle kavga etti, fakat sonradan alıştı.

Evelele gevelele bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Yüzünde acıdan yaşlar birikmişti. Çünkü tam arkasında oturan sarı kirpi saçları önüne düşmüş, haşarı bakışlı, iriyarı bir öğrenci kışına sürekli iğne batırıyordu. Neyse ki sözlü kısa sürdü.

Teneffüste Kuş ve Domat bahçede her zaman oturdukları çınar ağacının altında, bir yandan ellerindeki taşları önlerindeki konserve kutusuna atmaya çalışıyor, bir yandan da sohbet ediyorlardı. Domat bir süre sonra avucundaki bütün taşları kutuya fırlatıp bezgin bezgin arkasına yaslandı:

“Oğlum bu herifi ne yapacağım ben yahu?”

“Boş ver Dom, adam sakat. Çocukken babasından çok dayak yediği için kafayı sıyırılmış, diyorlar. Sonunda babasını bile dövmüş de hastanelik etmiş bu herif. Hiç bulaşma. Bıkar nasılsa.”

“Hep kafasına vurmuş babası anlaşılan ki iyice sıyırılmış. Aşağılık herif. Allah belasını versin. Bıkacağı filan yok artık. Kudurdukça kuduruyor.”

İki arkadaş bahçede sıkıntıyla biraz daha oyalandıktan sonra okul binasına doğru yollandılar. Sınıfa girdiklerinde henüz ders başlamamıştı. Domat en arka sırada, yanındakilerle sohbet eden kirpi saçlı, iriyarı öğrenciyi gördü. Ayakta biraz duraldıktan sonra, kararsız ve sıkıntılı adımlarla, arkada sohbet

eden grubun yanına gitti. Bir süre iriyarı öğrencinin başında ayakta dikildi. Beriki Domat'ın başında dikilmesine aldırmadan yanındakilerle konuşmaya devam ediyordu. Domat eliyle hafifçe arkadaşının sırtına dokundu.

“Oğlum Naçar, bela mısın yahu? Neden yapıyorsun lan bunları?”

Naçar şaşırılmış gibi Domat'a döndü. Bir süre karşısındaki ni alaylı alaylı baştan ayağa süzdükten sonra hiç cevap vermeden dönüp konuşmaya devam etti. Domat ısrarla başında dikiliyordu:

“Oğlum hani söz vermiştin, armamı iki kere koparttın diye bu hafta pislik yoktu? Bu sene kaçınıcı oldu bunlar yahu! Bugüne kadar sekiz tane çantamı kestir. En son yepyeni şifreli çanta aldım artık bunu ellemezsin diye, şifresini kırdın bir de üzerine kartondan 000 diye şifre yapıştırdın. Çanta şimdi hiç kapamıyor.”

Naçar sohbeti kesip Domat'a dönerek alaycı bir tavırla:

“Domat, senin iyiliğin için yaptım arkadaş. Ya şifreyi unutsaydın da hiç açılmazaydı?” dedi.

“Yetti artık Naçar!”

“Tamam Dom, artık bir şey yapmayacağım. Sen de başımızda dikilip durma da işine bak! Tamam dedik. Uzatma...”

Domat bir süre tiksintiyle buruşmuş bir yüzle arkadaşını süzdükten sonra bir şey söylemeden dönüp sırasına gitti.

Ertesi gün öğlen teneffüsünde, Domat ve Kuş ceketlerini almak için sınıfa girdiler. Domat askıya asılı ceketini alıp giymeye çalışınca ceketin iki kolu birden yere düştü. İki arkadaş ne olduğunu anlamadan şaşkınlıkla bir cekete bir de yerdeki kopuk kollara bakakaldı. Domat bir süre dişlerini sıkıp gözlerini kapatarak ayakta durdu. Kuş arkadaşının koluna girdi, hiçbir şey söylemeden onu alıp bahçeye çıkardı.

Derse 10 dakika kala sınıfa girdiklerinde, Naçar yine arka sırada oturmuş yanındakilerle konuşuyordu. Domat hırs-

la o tarafa yöneldi. Arkasını dönmüş sohbet eden Naçar'ı omzundan çekti:

“Naçar, niye yaptın, niye yaptın, diyorum oğlum? Hani yemin etmiştin en son.”

Naçar yüzünde şaşırılmış gibi bir ifadeyle:

“Vallahi yine senin iyiliğin için yaptım. Havalara çok sıcak, ceketle terlersin diye düşündüm, sana yelek yaptım. İyilik de yaramıyor, hayret yahu ne zamana çattık. Hem iyilik et hem hesap sorsunlar” dedi.

Bu kez Naçar'ın yanındaki arkadaşları da durumdan rahatsız olmuşlar, yeter gibilerden kıpırdanmaya, homurdanmaya başlamışlardı.

Sinirden yüzü kıpkırmızı kesilen, gözünde yaşlar biriken Domat yumruğunu sıkılmış ayakta duruyordu. Herkes ne olacak diye beklemeye başladı. Domat'ın gırtlığından homurtuya benzer zor anlaşılır sesler çıktı:

“Yetti ulan iki yıldır... Nedir bu zulüm be. Ne kimseye şikâyet ettim...”

Birden Domat bütün gücüyle Naçar'ın kafasına bir yumruk indirdi. Naçar kalkmaya davrandığı sırada ikincisi ağzında patladı. Naçar korunmak için kolunu kaldırırken üçüncü ve dördüncü yumruk da geldi. Çevredekiler hemen araya girdiler. Naçar kısa bir şaşkınlıktan sonra toparlandı. Haykırarak Domat'a saldırmaya çalıştı, çevresindeki dört iriyarı genç, onu güçlkle zapt ediyordu. Domat hiç oralı olmadan bir süre boğuşmayı seyrettikten sonra durup sırasına oturdu. Gözündeki yaşı ceketinin kopuk koluna sildi. Bu arada Naçar üzerindeki dört kişiye bağlıyordu:

“Tamam lan... Bırakın... Bir şey yapmayacağım...”

Üzerindekiler kalktıktan sonra Naçar silkindi. Yavaşça doğrulup sırada oturan Domat'ın yanına gitti. Hiç sesini çıkarmadan bir süre arkadaşını süzdükten sonra eğildi ve:

“Bak oğlum Domat. Kimse bana vuramaz anlıyor musun? Seni severim. Ama bir daha yaparsan seni öldürürüm” dedi.

Sarı kirpi saçlarını arkaya attı ve dudağındaki kanı yıkamak üzere tuvalete doğru yöneldi.

O sene bir daha şaka yapılmadı. Naçar sınıfta kaldı ve diğer öğrenciler son sınıfa devam ettiler.

**“Tanıdığın herkesi
yanında sürükleyemezsin.
Bazen insan geride
bırakmak zorundadır
birilerini...”**

İzmir’de lise yıllarının tatlı aylıklığında
esrik, eğlenceli dört erkek arkadaş.

Ardından birlikte İstanbul’a geliş,
İlgın’ın tıp fakültesindeki hızlı günleri,
sonrasında Ankara’da uzmanlık yılları.

Neva’yla tanışmayla birlikte çılgın
bir aşkın savurduğu iki genç yürek...

Gençlik, dostluk, serkeşlik, gerçek aşk,
geçmiş, kıskançlık ve sevdiğine inanmak
üzerine, muhteşem, okurların zihnini
allak bullak eden, yürek yakıcı bir hikâye.

Gerçek hayattan esinlenerek yazılan ve
sinemaya da uyarlanan *Neva*, İlgın Olut’tan
zamansız bir gençlik romanı.

**DE
X**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [@](#) /DEXpub

ISBN 978-605-09-8324-1

9 786050 983241

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
KDV’siz
Satış
Fiyatı

₺ 40